

СТАРОВИННА БАЛАДА

Кінь з конем тупу-тупу,
Вітер. Ворон у степу.
Вітер. Ворон. Лихо з ним!
Друже, друже, побратим!
- Може тут, в траву рясну,
Ляж, засни, і я засну?
Сон, як сон. Біда одна -
Чарку випито до дна.

Плаче туча несходима,-
Друг застрелив побратима.

Із сіделець зніс крутих,
Вигріб жменю золотих,
В землю кинув, на кончину,
Із калини гіллячину,
Хай росте... І лихо з ним!
Друже, друже, побратим!

Рік минає, два минає,
Полк з походу повертає,
При шовковім знамені
Іде вбивця на коні.

Віє вітер із долини,
В"ється-гнеться куц калини.

Кущ калини гне гілки:

— Ріжте, хлопці, сопілки.

Назрізали, все готово,

Ті ж не грають — кажуть слово:

— За що ти мене убив,

Кров'ю землю обагрив?

Що за туча несходима?

Де тут голос побратима?

Звідки смуток нароста,

Хто заціпив нам уста?

Грайте, дудочки, готово,

Ті ж не грають, — кажуть слово:

— За що ти мене убив,

Кров'ю землю обагрив?

Полк стоїть у сталь закутий,

В гніві, в ярості, в огні,

Мертво пада вбивця лютий

При шовковім знамені.
